SPORTUL, ȘCOALĂ A EDUCAȚIEI

Sportul este, așa cum se subliniază în documentele de partid, în Programul de dezvoltare a mișcării sportive, un factor de educație, un mijloc de formare a omului nou, multilateral dezvoltat, fizic și intelectual. Întrecerea sportivă în spiritul unui deplin fair-play conduce la dezvoltarea spiritului de colectivitate, la statornicirea unui climat de muncă, de autodepășire, de călire a voinței și curajului, elemente ce definesc tînăra noastră generație.

Sînt multe exemplele de educatori, de activiști, de specialiști, de performeri care, prin munca lor de o exemplară dăruire, traduc în viață această nobilă menire a sportului. Iar dacă există, din păcate, și unele cazuri negative, se cere depunerea unor eforturi susținute pentru ca ele să fie cît mai grabnic înlăturate. Grupajul de mai jos surprinde cîteva aspecte pe această temă.

DE LA O LECȚIE DE FAIR-PLAY

Începuseră evoluțiile libere în finala campionatului național de acrobație aeriană cu avionul. Drumul spre primul loc era deschis și cea mai mică greșeală putea aduce răsturnări de situații în clasament. În asemenea clipe, se știe, fiecare concurent își are problemele lui, emoțiile și gîndul că, poate, adversarul va avea o clipă de slăbiciune. **Marcel Mitu**, unul dintre acrobații mai tineri, își aștepta rîndul la zbor. Se învîrtea în jurul avionului repetînd în gînd figurile ce avea să le execute și căutînd, parcă, un punct de sprijin pentru a alunga emoțiile. A rămas puțin surprins cînd s-a apropiat de el **Mihai Albu**, instructorul său de zbor, aflat, acum, în postura de concurent. **„Ce s-a întîmplat, Mitule? Ce-s emoțiile astea? Ia să revedem noi programul"** — și a întins pe aripa avionului schița evoluțiilor libere pregătite de Marcel Mitu. **„Păi, nea Albule, matale te ocupi de mine? Doar sîntem... cum să spun, adversari..." „Lasă asta!"** — și Albu își supuse fostul elev la un ultim examen. **„Totul va fi în ordine"** — îl încurajă.

Nu-i ușor să faci din aparatul de zburat o „pasăre vie", dar **Marcel Mitu** a evoluat ca un mare maestru. Cea mai mică greșeală a lui Albu, l-ar fi adus pe Mitu în fruntea clasamentului. Dar Albu n-a greșit. Și Marcel Mitu, întrecînd mulți ași recunoscuți, s-a clasat pe locul III. Cei doi prieteni și-au strîns mîinile, s-au îmbrățișat. **„Mulțumesc, nea Albule! Mi-ai dat o lecție nu de zbor, ci de sportivitate, de omenie..."**

Frumosul gest nu este singular la pilotul Mihai Albu, tînărul cu statură de gimnast, cu chipul mereu învăluit de zîmbet prietenesc. Se spune că marii zburători nu sînt prea reținuți cînd este vorba să povestească peripețiile lor aeriene. Dacă e așa, maestrul emerit al sportului, Mihai Albu este o excepție. Ar avea ce povesti: deține de cîțiva ani titlul de campion național, a cucerit de două ori titlul de campion balcanic absolut, a executat peste 5 000 de ore de zbor pe avioane sportive, rezolvînd cu succes situații dintre cele mai dificile. Dar Mihai Albu le vorbește elevilor săi cu o modestie care îl face și mai prețuit, doar de acele întîmplări din care tinerii zburători au ceva de învățat. Albu — instructor în aeroclubul „Gheorghe Bănciulescu" din Ploiești — ține, înainte de toate, să imprime elevilor săi un mod de a fi: cinstit, disciplinat, modest și harnic, așa cum îi șade bine unui tînăr aviator.

Viorel TONCEANU

CEI DIN RÎNDUL AL DOILEA...

Timișoara, la sfîrșit de săptămînă. Trei imagini disparate, o singură concluzie.

● Sîmbătă spre prînz, în Secția de aparate indicatoare și regulatoare a întreprinderii A.E.M., muncitoarele simt efectele poziției statice la mesele de asamblat. Iată de ce acceptă cu bucurie propunerea colegei lor **Carmen Dicu**, montatoare în secție, care conduce timp de 5 minute un ciclu de exerciții de gimnastică. Chiar la locul de muncă, „pauzei de țigaretă" i-a fost preferată dezmorțirea prin mișcări ordonate, alese în funcție de calitățile lor compensatoare. „Gimnastica în producție" a intrat în uzul zilnic al acestor vrednice fete, iar inițiativa tovarășei lor de muncă Dicu nu este decît expresia înțelegerii mai acute a rolului exercițiilor fizice. Era și normal: Carmen Dicu e jucătoare de handbal în echipa fabricii, în campionatul județean.

● Duminică dimineața, în Complexul sportiv Circumvalațiunii. De mai multe duminici, în sala de atletism se dispută simbolicul trofeu „Cupa de ciocolată". Mărturie stau pe masa oficialilor batoanele de ciocolată care vor răsplăti pe cîștigătorii probelor de 30 m plat sau garduri, la startul cărora se aliniază școlari, acum sub supravegherea profesorilor Gerda Chiorean, Vanda Tempeanu și Nicolae Petcu. Aceștia nu mai prididesc cu treburile organizatorice și de arbitraj, impuse de masa de concurenți. Nu e de mirare că am găsit lîngă ei o elevă mai mare, cu număr școlar la brațul stîng (dovedind că urmează cursurile Liceului de filologie-istorie), procedînd la înscrieri, notînd cronometrajele. „Asistenta" voluntară era **Renate Schadt**, una din talentatele junioare locale, specialistă în săritura în lungime. „Iubesc atletismul, de aceea vin la sală chiar cînd nu concurez, să mai ajut..." — ne-a declarat tînăra sportivă.

● Tot acolo, în splendida și tonica sală de gimnastică, excelent utilată, copii de 7—8 ani de la școlile generale nr. 10 și 18 se supun testelor unui concurs de verificare condus de prof. Pavel Horvath. Pe margine, aproape imobili de emoție, părinții urmăresc admirabilele evoluții ale copiilor lor, impresionanți în costumele albe de gimnaști (cu pantaloni „la dungă"). Pe lîngă profesorul-antrenor, în incintă, printre aparate, trece silueta în trening a altui „pedagog". Tot un antrenor? Nu, este tatăl unui micuț concurent, instalatorul **Andrei Szasz**, fost cîndva gimnast, care aliază grija părintească cu pasiunea pentru sportul preferat.

Am promis o concluzie comună acestor imagini. Iat-o: mișcarea sportivă în evoluție, pe drumul progresului, are nevoie de sprijinul unor asemenea aliați, pe care-i numim simplu, dar onorant, activiști obștești!

(vib.)

Forța morală a sportului

INFIRMITATEA, ÎNVINSĂ!

În 1967 **Ion Ivanov** era selecționat într-una din școlile Galațiului, de profesorii Florin Balaiș și Traian Vîlsan și, în mai puțin de un an de pregătire, devenea component al lotului de tineret al țării la volei. Evoluția sa în sextetul studenților gălățeni lăsa să i se întrevadă frumoase perspective. Iată însă că în 1968, datorită unei litiaze renale, este supus la o operație. A urmat, cum era și firesc, o pauză competițională. Nu puțini erau cei care pronosticau încheierea prematură a activității de performanță a tînărului Ivanov. Dar el avea să infirme scepticismul celor din jur, reapărînd în sextetul studențesc în 1970. Iată însă că este supus unei a doua operații la rinichi, de data aceasta la cel sting. Datorită dereglării metabolismului de calciu, foarte puțini întrevedeau revenirea în arena competițională a lui Ivanov. Readaptarea mușchilor la efort, dublarea antrenamentelor, sutele de ore petrecute în sala de sport, coroborate cu înțelegerea conducerii noului club, la care s-a transferat după terminarea facultății și cu ajutorul colegilor din echipa sa, C.S.M. Delta Tulcea, au răsplătit eforturile, uneori supraomenești, ale acestui tînăr de a reveni în sportul de performanță. Și Ivanov a devenit piesă de bază în echipa tulceană din prima divizie a țării.

Un caz asemănător: **Ion Vasiliu**, chimist în secția evaporare a Combinatului metalurgic Tulcea, a început să practice judo tot în 1967, sub îndrumarea prof. Ioan Avram. Activitatea competițională a întrerupt-o însă în 1970, în urma unui accident de circulație care i-a afectat grav antebrațul sting. Dînd dovadă de o voință fantastică și de o pasiune fără egal, Ion Vasiliu și-a refăcut capacitatea și s-a dedicat activității de instructor. El a înființat în noiembrie 1976 secția de judo de la A. S. Metalurgistul Tulcea, secție pe care o conduce și acum. De asemenea, și-a format o grupă de juniori, din rîndul cărora au început să se ridice judoka talentați.

...Doi tineri cărora sportul le-a educat voința de a învinge pînă și incapacitatea fizică.

Pompiliu COMȘA — coresp.

„VACANȚA ANTRENORULUI"

Cînd era cam printr-a VI-a, **Lucian Vasilică** punea multe probleme părinților datorită unor deficiențe fizice, care păreau a impune intervenția unui medic specialist. A intervenit, însă, antrenorul, care n-a văzut în el „cazul clinic", ci un baschetbalist de viitor. Anii au trecut și speranțele puse în elevul de la Liceul „A. T. Laurian" n-au fost înșelate: Lucian are acum 2,02 m și este, după opinia specialiștilor, printre cei mai buni juniori II din țară.

„Este, oare, suficient?" s-a întrebat antrenorul. Și, pentru că tot el și-a răspuns negativ, a început munca. O muncă migăloasă de „călire" morală a tînărului. Și cel mai elocvent exemplu i-a fost oferit lui Lucian tot de familia antrenorului. Au petrecut împreună vacanța. Lucian a cunoscut în acele zile căldura sufletească a unor prieteni mai mari, dar și atmosfera unei munci susținute de perfecționare, pentru că vacanța antrenorului n-a fost una de plimbare.

Dar, din nou, antrenorul nu este de pe deplin mulțumit. Atrași de perspectivele acestor copii (alături de Lucian se mai află și **Victor Giuraniuc** și **Ionel Ilucă**, cărora li se întrevede de asemenea o frumoasă carieră), în jurul lor au început să „roiască" diverse persoane, care încearcă să-i tenteze cu promisiuni ispititoare pentru a-i duce la echipele lor. Dar antrenorul știe că încă nu-i momentul. **„Atunci cînd vor fi capabili să zboare singuri, nu eu voi fi acela care le va tăia avîntul!"**

Emanuel FÂNTÂNEANU

CU ȘI FĂRĂ „SFĂTUITOR"

In ideea de a instaura o disciplină propice bunei desfășurării a întrecerilor, încă de anul trecut, Federația de tenis de masă — conformîndu-se regulilor internaționale — a interzis antrenorilor să dea elevilor lor indicații în timpul jocului. Pe de o parte, pentru a-i învăța pe jucători să gîndească în timpul jocului, iar pe de altă parte pentru ca sportivii aflați la masa de joc (sau la cele apropiate) să nu fie deranjați de sfaturile întotdeauna „prea sonore" venite de pe margine.

Din păcate, însă, după atîta vreme, mulți dintre antrenori au rămas la fel de refractari față de măsurile luate, continuînd să-și „dădăcească" elevii cu voce tare (chiar foarte tare, de cele mai multe ori), să-i apostrofeze cînd greșesc (și chiar să-i jignească). Cel mai elocvent exemplu ni l-a oferit, recent, antrenorul **Gheorghe Bozga** (de la C.S.Ș. Bistrița) la etapa de calificare a campionatului republican rezervat echipelor de copii, desfășurat la Cluj-Napoca. Nemulțumit de evoluția elevului său Mircea Moraru, în partida cu formația Gloria-Șoimii Buzău (decisivă pentru calificare în turneul final), antrenorul Bozga și-a început „recitalul" cu țipete și jigniri la adresa „nepriceputului" său elev, l-a continuat prin a-l urechea pe acesta, în pauza dintre seturi, după care s-a retras supărat la... o țigară pe holul sălii (de unde n-a mai revenit decît pentru a se interesa cum evoluează scorul). Scăpat de „ajutorul" antrenorului său, Mircea Moraru a jucat din ce în ce mai bine și a cîștigat în final partida, aducîndu-și un aport deosebit la calificarea formației din Bistrița în turneul final...

... Rămîne de văzut dacă antrenorul Gheorghe Bozga a învățat ceva din această lecție.

Marian GHIOLDUȘ

SIBIUL, MAI APROAPE DE SALA FLOREASCA DECÎT STRADA MAIOR ENE?

Animație neobișnuită, zilele trecute, în sala Floreasca, cu prilejul meciului de baschet masculin I.E.F.S.-Lic. 2 — C.S.U. Sibiu. Într-una din tribune, un grup de aproape 100 de tineri și tinere făcea galerie cît o mie, încurajînd frenetic formația favorită.

Fiind vorba de o întîlnire disputată în Capitală, eram convinși că aplauzele erau adresate formației I.E.F.S.-Lic. 2. Dar chiar la prima acțiune ofensivă a sibienilor ne-am dat seama că inimoșii din tribună „țineau" cu echipa aflată în deplasare. Erau studenți ai facultăților din Sibiu, veniți (după cum am aflat mai tîrziu) pe cheltuială proprie, să-și susțină colegii. Încurajările nu au avut efect concret (C.S.U. a pierdut ambele partide), în schimb au cucerit stima puținilor spectatori aflați la „Floreasca". Printre aceștia, tradiționalul grup format din părinții, frații și rudele unor baschetbaliști de la I.E.F.S.-Lic. 2.

In contrast cu aceste pilde de afecțiune apare absența în totalitate a studenților de la I.E.F.S și a... Biroului secției de baschet a clubului sportiv I.E.F.S., de la meciurile formației respective, fapt care se petrece de mai multă vreme, cu o insistență supărătoare.

Hip-hip-ura! I.E.F.S. ura!... Cîți ani au trecut de cînd nu am mai auzit încurajarea devenită, cîndva, vestită în sportul românesc!

Poate acum, cînd am amintit-o și cînd am subliniat și gestul frumos al studenților sibieni (care au parcurs peste 600 de kilometri pentru a-și încuraja echipa) se va auzi și printre studenții Institutului pentru educație fizică și sport că formația lor de baschet are nevoie și de suportul moral al „galeriei"!

Dumitru ASMARANDEI

Dialog cu cititorii

Noi scrisori sosite la redacție. Fotbalul, pe primul plan. **C. Popa** din **Rm. Vîlcea** ne impută că am scris prea mult de echipele bucureștene Rapid și Progresul (n.n. — dar nici Chimia n-a fost neglijată), în timp ce **N. Dumitrescu, I. Angheloiu** și **I. Mărită** din Tîrgoviște (rețineți de unde sînt) ne întreabă ce se întîmplă cu Rapid și ne spun că „nu mai pot răbda" situația acestei formații. De-ale fotbalului. Scrisoarea lor o vom trimite clubului din Giulești. **Gh. Corlaci** — Ocna Sibiului. Așa cum spuneam și săptămîna trecută, scopul rubricii de față este cu totul altul și nu acela de a vă spune în ce meci a fost eliminat Sătmăreanu, ce echipă a activat mai multă vreme în Divizia A, cu ce picior a marcat cutare jucător. Pe cît posibil, de aceste... mozaicuri se ocupă Ion Poștașu, care nu poate face față nici el noianului de întrebări. **M. Cosmin** — **Cluj-Napoca.** Situația dumneavoastră este destul de încurcată, ca să spunem așa. Am verificat la FRAK și, într-adevăr, sînteți legitimat la Politehnica. Am crezut că a greșit corespondentul nostru cînd ne-a comunicat că la Raliul Bucovinei ați reprezentat Dacia-service. Mai tîrziu, însă, pe foaia de concurs de la Raliul Someș, dumneavoastră ați figurat împreună cu I. Cosmin ca reprezentanți ai asociației ITA Cluj-Napoca. Să fi greșit și corespondentul din S. Mare? Ar trebui, deci, ca dumneavoastră să vă decideți pe cine reprezentați în concursuri, pe cei unde sînteți legitimat sau pe aceia care, probabil, vă pregătesc mașina pentru concurs? Prea multe grupări vă revendică... reprezentarea. **C. Bosnea** — **comuna Voineasa — Olt** ne-a trimis o scrisoare din care spicuim: **„Echipa de fotbal a comunei noastre a fost invitată de asociația sportivă din comuna Drăgotești — Dolj să ia parte la competiția de fotbal din cadrul Daciadei, la care, în zilele de 1 și 2 mai au participat 8 formații. Pentru echipa cîștigătoare s-a comunicat că se vor da diplome, o cupă, o minge și echipament sportiv. Am închiriat un microbuz și ne-am prezentat la jocuri, am cîștigat și finala, dar pînă la urmă ne-am ales doar cu diplomele pentru fiecare jucător"** (n.n. — cele relatate sînt confirmate de către președintele asociației sportive și secretarul comitetului comunal UTC din Voineasa). Deci, cîștigătorii nu au primit nici cupă, nici minge, nici echipament. Probabil că cei din Drăgotești au mizat pe faptul că întrecerea va fi cîștigată de echipa lor. Lăsînd gluma la o parte, ar trebui ca cineva — poate chiar Comitetul comunal de participare la întreceri, inclusiv cazarea. Or, tocmai această problemă creează mari greutăți, în special sportivilor care fac deplasarea și de la care se așteaptă o comportare bună. Sînt O.J.T.-uri, ca cele din Brașov, Sf. Gheorghe, Bacău sau I.T.H.R. București, care manifestă lipsă de solicitudine sau pur și simplu refuză să satisfacă comenzile. Echipa de handbal Universitatea Iași, care a avut de susținut meciuri în Cupa României la Brașov, a fost cazată la Predeal. Și exemple din acestea mai avem"... Desigur, cauzele unor asemenea stări de lucruri sînt multiple. Da, va trebui ca și federațiile să țină seama și de acest aspect cînd stabilesc localitățile în care să se țină competițiile, ca și datele de disputare (deși acestea se cer a fi corelate și cu calendarul internațional), dar și cluburile în cauză trebuie să-și ia mai din timp toate măsurile. Dacă, într-adevăr, unele comenzi contractate nu au fost onorate, atunci situația este de neacceptat și cluburile lezate au tot dreptul să se adreseze forurilor superioare, inclusiv Ministerului Turismului.

Constantin ALEXE